

JHS Legends of Fuzz

Nenapadá mě jiný kytarový pedál, který by v posledních letech zažíval tak velkou renesanci jako fuzz. Typický, často nekontrolovaný chlupatý zvuk jsme v minulé dekádě slyšovali spíše u alternativních umělců nebo klasických rockerů. Dnes už však směle proniká do rádiových songů, zaslechneme jej u popových kapel a málokterý kytarista se bez něj ve svém pedalboardu obejde.

Zorientovat se v typech fuzzů však bývá velmi frustrující. Přestože se v zásadě dělí na germaniové a křemíkové, dalších podskupin je tolik, že i nadšencům trvá roky, než pole těchto pedálů zmapují. S prvním krokem může pomoci aktuální edice amerického butikového výrobce JHS Pedals nazvaná Legends of Fuzz.

Čtveřice ručně pájených modelů – Smiley, Supreme, Bender a Crimson – vychází z nejklassičtějších zapojení a díky pečlivě vybraným komponentům se zvukově velmi přibližuje originálům, které na reverb.com stojí majlant.

Všechny modely z aktuální edice sdílejí stejnou konstrukci šasi z černě lakovaného ohýbaného ocelového plechu. Ovladače i konektory jsou umístěny, jako ostatně na mnoha podobných vintage efektech, na čelní straně. Tudíž hlavní panel je kromě popisků osazen pouze diodou a spínačem. Na levém boku krabičky má své místo červený tlačítkový prepínač režimů, což jsou modifikace firmy JHS, které na originálech nenajdete. Napájení obstarává devítivoltová baterie nebo standardní adaptér.

JHS Smiley

Vývoj rockové hudby by zřejmě nebyl stejný, kdyby Ivor Arbiter nevyrobil legendární velký kulatý fuzz, který připomíná smějící se hlavu. JHS se ve Smiley inspirovali právě vintage edicí Arbiter Electronics Fuzz Face z roku 1969, využívající obvod postavený na křemíkových diodách. Jednoduché ovládání sestává z Volume, Fuzz a malého spínače aktivujícího funkci fuzz-gate. Tento model si kvůli přechodu z germania na křemík a spolehlivějším obvodům vybral například Jimi Hendrix v období Band of Gypsies a nedílnou součástí vybavení se stal i pro Davida Gilmoura nebo Erica Johnsona.

Smiley je díky dostatku středů a klasickému zvuku lehčejí „zkrotitelný“. Proto bych jej doporučil těm, kteří s fuzzy začínají. Výborné si rozumí s kytarami se singly, jimž dodává neuvěřitelnou tloušťku a sustain. To ostatně zjistil před více než padesáti lety právě Jimi Hendrix. Se Smiley lehce zvládnete i typická táhlá Gilmourovská sóla. Přidaný knoflík Mode od JHS (v tomto případě gate) vás rychle přepne do modernějšího „nervního“ soundu à la Muse nebo Jack White. Skvělý pedál.

JHS Supreme

Koncem šedesátých let přišla japonská firma Honey s efektem Psychedelic Machine, který disponoval kromě organického zkreslení také oktávním děličem. Brzy se společnost

změnila na Shin-ei, krabičku upravila a rozšířila povědomí o ní ve světě. V USA a Velké Británii se poprvé objevila pod značkou Univox a okamžitě si ji oblíbili kytaristé pro zvuk, jenž přidával horní oktávu. JHS v modelu Supreme neuvěřitelně přesně zkopírovali typický sound Univox Super Fuzzu z roku 1972. Vedle ovladačů Volume a Expand (gain) zde najdeme dvojici tlačítek Tone a Mode – první z nich upozařuje produkci středů (podobně jako originál) a druhé funguje naopak jako mid-boost.

TECHNICKÁ SPECIFIKACE

TYP	true bypass
SIGNALIZACE	LED diody
ŠASI	kovový box
VSTUP/VÝSTUP	6,3mm mono jack
NAPÁJENÍ	9V baterií nebo adaptér 9V/DC (není přiložen)
ROZMĚRY	144 x 92 x 51 mm
HMOTNOST	380 g

Znáte *Lonely Boy* od Black Keys? Nebo *Touch Me I'm Sick* od Mudhoney? Přesně tak JHS Supreme zní. Valivý tlustý zvuk, který se najednou v sóle zborťí pod rukama, chvílemi ztratí sustain, aby nečekaně vystřelil dopředu jak po dávce steroidů. Pokud s fuzzy

ROMAN HELCL

Vystudoval mediální studia a žurnalistiku a literární vědu. Po mnoha letech v médiích přešel do PR oddělení hudebního vydavatelství. Na kytaru hraje v kapelách November 2nd, Vanus 2 či v příležitostném projektu Radim Hladík Tribute s původními členy Blue Effectu.

začínáte, zřejmě Supreme nebude vaše volba. Ale garantuji vám, že jeho divokost v nahrávce svojí kapely jistě oceníte a každý kytarista se vás pak zeptá, co jste to použili za efekt.

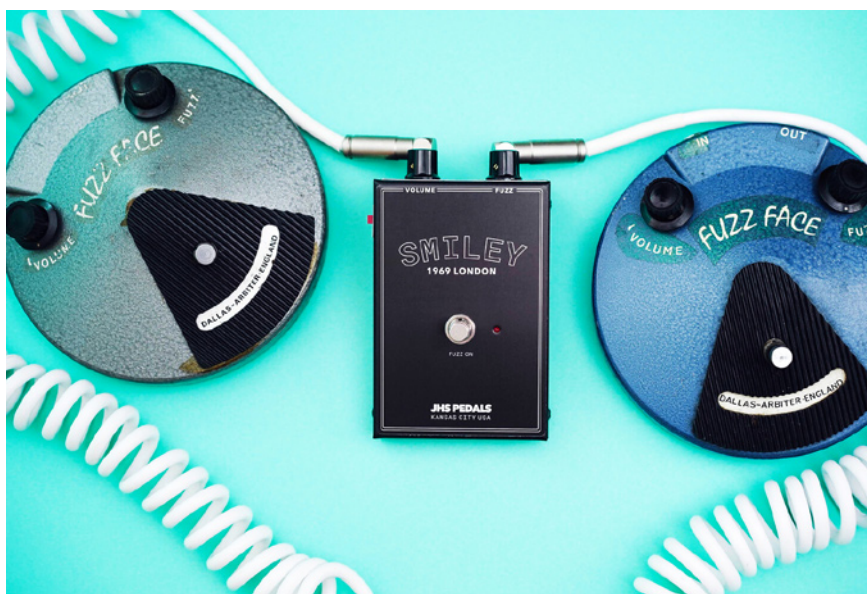
JHS Bender

V efektu Bender představuje JHS repliku populárního ToneBenderu MK III 1973 z dílny Garyho Hursta, který efekt postavil na bázi Maestro Fuzz Tone (1962). Pedál zpočátku nabízel prostřednictvím obchodu Macari's Musical Exchange sídlícím na londýnské Denmark Street. Období i místo vzniku připomíná nápis na efektu od JHS vybaveného potenciometry Volume, Tone, Attack a volitelným JHS modem zvýrazňujícím středová pásma a navyšujícím hlasitost výstupu.

Nastavení Tone umožňovalo volit škály mezi tmným a jasným zvukem mnohem více než u ostatní třech modelů. Díky tomu si Bender velmi dobře rozuměl s řadou různých zesilovačů a kytar. Knoflík Attack v podstatě ovládal zkreslení; čím více jsem jím otáčel ve směru hodinových ručiček, tím více „chuchvalců“ jsem vytvářel. Boční tlačítko mi pak opět umožnilo přístup k módu, který do efektu vkládá firma JHS. Po jeho zapnutí získal fuzz větší zisk a zesílení středních frekvencí, čímž se efekt v mixu dostal ještě více dopředu.

JHS Crimson

JHS Crimson potěší především příznivce Big Muffu od Electro Harmonix. Na začátku 90. let si zakladatel v té době zkrachovalé firmy EHX Mike Matthews všiml, že se jeho pedály ze 70. let prodávají pod označením vintage za vysoké ceny. V roce 1991 proto podepsal dohodu o výrobě s bývalou sovětskou výrobní společností v Petrohradě a legendární Big Muff znovu oživil. Nová verze byla technicky sedmou verzí nyní slavného Big Muff, ale protože Mike již nevládnul své staré ochranné známky, označil ji jako Mike

Matthews Red Army Overdrive by Sovtek. Jednalo se o vůbec první Big Muff ruské výroby a možná i nejzácnější ze všech modelů tohoto pedálu. A právě ten se stal předlohou JHS Crimson.

Z rodu Big Muffů má nejteplejší a zároveň nejjasnější zvuk. Ovládá se stejně jako originál knoflíky Volume, Tone a Distort. Jeho zvuk je posazený někde mezi distortion a fuzzem a stejně jako všechny Big Muffy má lehkou absenci středů. To však vytváří valivý a mohutný zvuk, který známe z raných nahrávek Black Keys, Smashing Pumpkins nebo Dinosaur Jr. Spínač Mode v tomto případě přidává něco, co by si všechny Big Muffy zasloužily. Jsou tím dosud neslyšené středy.

Závěr

Je potřeba vyseknout společnosti JHS Pedals poklonu za úsilí, díky kterému se jí podařilo postavit a začít ve vysoké kvalitě vyrábět čtyři legendární fuzzy, jejichž zvuk si v ničem nezadá s originální předlohou. Možná tímto

krokem navíc zachránili povědomí o dvou legendárních modelech (Mike Matthews Red Army Overdrive a Shin-ei Super-Fuzz), které klidně mohly časem zapadnout.

Série The Legends of Fuzz navíc funguje i jako komplexní průvodce historií tohoto efektu, a má tedy další edukativní rozměr, což není málo. Mladí kytaristé, kteří si nemohou dovolit pořídit originály, tak mají nyní možnost vyzkoušet zvukově shodné ekvivalenty za přijatelné ceny.

Pokud bych měl něco vytknout, půjde pouze o mé subjektivní uživatelské postřehy. Umístění knoflíků ovládání jsou sice designovou retro vychytávkou, ale během koncertu bohužel často nevíte, jak je pedál nastavený. Úzká ryska na potenciometru není skoro vidět. Rovněž větší velikost celého boxu není příliš friendly pro pedalboardy.

Co je naopak na celé edici skvělé, jsou originální módy JHS, které korigují nedostatky původních modelů, na které během let přišli sami hráči. A to považuji za největší plus. Tedy vlastnit fuzz, který zní přesně jako desítky let starý originál, i se všemi chybami, a po stisknutí knoflíku se dostat blíž ke zvukovému standardu roku 2020.

info

Legends of Fuzz je nová řada kytarových efektů firmy JHS Pedals založená na legendárních efektech fuzz: na raném křemíkovém Fuzz Face z dílny Arbiter Electronics, 1972 Shin-Ei Super-Fuzzu, modelu MKIII. Silver Tonebender z roku 1973 a Sovtek Mike Matthews Red Army Overdrivu. Cena pro každý jeden je shodných 6412 Kč.

plus

zvuk
design
ruční výroba

minus

Ovládání – je špatně vidět na nastavení potenciometrů.
Velikost pedálu, který zabere v pedalboardu dost místa.

